Моя душа — давнезний замок
В злих чарах, в гордощах, в плющах.
(Правда ж, великі в мене очі?
А не блищать, а не блищать).

Луна гуля в безлюдних залах,
А з мурів пустка витріща
Двоє великих темних вікон.
(Яка утома в тих очах!)

Там бродять привиди й тумани,
Там підземелля віє дух,
Там стогнуть лицарі закляті
І тіні шастають навкруг.

Лиш де-де, в час нічної тайни,
Вогонь сяйне в очах сумних:
По замку ходить Біла Пані
Й крізь вікна сипле злотний сміх.